

— Ами зе ли?

— Не зехъ. Рекохъ му: можешъ да ме пждишъ, ама колкото за очитѣ ми, бай Пжшо, не си правъ. И си тръгнахъ.

— Тамъ ли бѣха дветѣ му кучета?

— Не бѣха. Отвелъ ги синъ му на кошарата.

Когато се прибраха и легнаха на рогозката, баба Груйка го бутна съ лакътъ:

— Защо не откраднешъ отъ хаджи Пжшовитѣ...

— Какво?

— Казвамъ защо не откраднешъ единъ кошерь. Дето сж двайсетъ и четири, тамъ сж и двайсетъ и три!

— Ама ти луда ли си? Недей приказва тѣй. Че може ли...

— Голѣма работа, единъ кошерь. Хората цѣло село обиратъ. Я помисли какво ще ми бжде на душата. Цѣлъ день ще кърпя, ще преда предъ кошера, а тѣ, мънинкитѣ, като брѣмнатъ... Се едно въ рая да ме гудишъ. Не ща да ми носишъ нищо отъ нивята.

— Какъ тѣй?

— Не ти ща крушитѣ, не ти ща дрѣникитѣ, нито инжиритѣ. Ако утре донесешъ, ще изсипя презъ плета торбичката!

И баба Груйка се сви на кравай.

На третята вечеръ тя заплака: